

Потъването на кораба „Велики океан“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ

10)

Превежда Йос. Сжбевъ

— Могатъ ли да се ловятъ?

— Могатъ, ако не се вдига шумъ. Само не приближавай изотзадъ, иначе могатъ да вдигнатъ съ заднитъ си плавници дъждъ отъ пѣсъкъ и да те ослѣпятъ. Къмъ костенурката трѣбва да се приближатъ безшумно откъмъ страната ѝ и като я хванешъ за предната лапа да я обърнешъ върху гърба.

— Риди, да хванешъ една костенурка.

— Защо? Неможемъ да я вземемъ съ себе и тя ще умре до утре отъ слънцето. Не е добре да се убиватъ живи същества безъ полза.

— Не помислихъ за това.

Тѣ вървѣха по нататъкъ, като се промѣкваша презъ храститѣ. Отзоваха се на носа, които се вдаваха въ морето.

— Що е това тамъ? — попита Вили, сочейки напредъ

— Другъ островъ, — отговори Риди, — и това ме радва, макаръ да е трудно да се доберемъ до него, ако стане нужда да отпътуваме отука по нѣмане на вода. Въ всѣки случай, виждамъ, че този островъ е много по-голѣмъ отъ нашия. Но азъ се изморихъ, а и ти сжщо, Да се върнемъ и намеримъ удобно мѣсто за нощуване.

Тѣ си направиха мека постеля отъ тънки пръти и сухи палмови листа върху хълма до палмовата гора, напиха се вода и си легнаха.

— Невъзможно ли е да дадемъ вода на кучетата, Риди? Бедниятъ Ремъ лиже бутилката.

— Не, не. Това е жестоко, но на мене е нужно пресмѣливостъ на животнитѣ — проговори Риди.

XVI

(Търсене на вода. Инстинкта на кучетата. Вода. Мѣсто за новъ домъ. Акула. Връщане.)

И момчето, и старецътъ спаха здраво. Тѣ се събудиха когато бѣше вече съвсемъ свѣтло. Бѣднитѣ кучета се измѣчваха страшно отъ жажда и на Вили бѣше тежко да ги гледа изплезели езици. Тѣ дишаха тежко, и като го поглеждаха скимтѣха тихо.

— Е Вили, да закусимъ ли, или веднага да тръгваме на пѣтъ? — попита Риди.

— Риди, макаръ да ми се иска много да пия, но азъ не ще имамъ сили да глътна ни капка вода, ако не напойшъ нещастнитѣ кучета.

— И на мене е жалъ, Вили. Повѣрвай, не правя това отъ жестокостъ. Но, ако искашъ, да тръгнешъ веднага да търсимъ вода.

Тѣ тръгнаха. Ромулъ и Ремъ ги последваха. Когато навлѣзоха въ малката впадина, която се виждаше предъ

тѣхъ, Ромулъ и Ремъ отпуснаха глави и почнаха да душатъ земята. Риди ги наблюдаваше внимателно. Кучетата легнаха най-после, като дишаха тежко.

— Да вървимъ, — каза замислено Риди, и двамата тръгнаха по следата оставена отъ теклата по-рано вода.

Кучетата почнаха още по усърдно да душатъ земята.

— Виждашъ Вилиямъ, — продължи старецъ — беднитѣ кучета сж така жадни, че ако нѣкъде има изворъ, тѣ ще го намѣрятъ.

— Гледайте какъ почнаха да ровятъ земята съ лапитѣ си, — го прекъсна Вилиямъ.

— Слава Богу! да знаешъ колко това ме радва! Бѣхъ почналъ вече да се безпокоя. Беднитѣ животни надушиха водата... Ето защо не имъ давахъ да пиятъ. Е да имъ помогнемъ съ лопатата и да ги възнаградимъ за тѣхнитѣ страдания.

Риди почна да копае. Едва направи яма дълбока два фута и водата почна да извира. Следъ петъ минути кучетата можеха да се напиятъ.

— Виждашъ ли какъ сж довольни Ромулъ и Ремъ, Вили? — каза Риди. — Сжщо и азъ съмъ доволенъ, много доволенъ. Само вода ни липаваше, а именно тя бѣше най-необходимата. Сега да закусимъ ли?

— Да, — отговори Вили. — Съ удоволствие ще ямъ и ще се напия вода.

— Това е богатъ източникъ, — каза Риди. Трѣбва само да го разчистимъ по-горе, въ сѣнката, за да не може слънцето да изсуши ключа. Въобще, имаше работа за цѣла година, но по-рано трѣбва да построишъ къщата.

Следъ закуската Риди предложи да минатъ на другия носъ, които се вдаваха въ морето.

— Още не съмъ намѣрилъ проходъ между скалитѣ за нашата лодка, — каза той.

И тукъ имъ провървѣ. Посрѣдъ каменнитѣ блокове, Риди откри проходъ, широкъ нѣколко ярда.

Морето бѣше спокойно. Презъ бистрата вода се виждаше каменистото дѣно и бързо плаващитѣ риби.

— Ето една голѣма акула, — каза Вили, сочейки къмъ морето.

— Виждамъ, — отговори Риди. — Тука ги има много. Тѣ винаги обичатъ онази страна на островитѣ, която е запазена отъ вѣтъра.

Като се върнаха къмъ извора и се напиха вода, която се оказа много вкусна, изследователитѣ решиха да се върнатъ къмъ лагера.

XVII

(Признаци за приближаване на буря. Риди на дъжда)

Вилиямъ и Риди вървѣха бързо по обратния пѣтъ, отбелѣзанъ по засѣченитѣ палми.

— Чувствувамъ вѣтъръ, — каза Вили.

— И азъ, — отговори Риди. Нѣма да е чудно, ако се надигне буря. Въ такъвъ случай, колкото по-скоро се върнемъ, толкова по-добре, защото вашата майка ще се безпокои.

Листата и клончетата на дърветата зашумѣха. Отъ време на време почна да напиря упорито вѣтъра. Когато пѣтницитѣ излѣзоха изъ гората, тѣ видѣха, че небето бѣше станало оловно.

— Да бѣгаме по-скоро, Вилиямъ, — идва бурята.

Кучетата се хвърлиха напредъ. Сигревъ и Юнона ги посрещнаха, погладиха ги и като видѣха Риди и Вили, отидоха да зарадватъ г-жа Сигревъ.

Следъ една минути Вили се хвърли въ обятията на майка си.

— Радвамъ се, че се върнахте, Риди, — каза Сигревъ. Струва ми се, започва лошо време.

— Да, нощта ще бжде бурна.

Риди, Вилиямъ и Юнона отнесоха лодката на по-безопасно мѣсто, далече отъ морето. Следъ това заедно съ Сигревъ укрепиха още по-добре палаткитѣ. Въ време на работата Риди разказа за всичко видено на Сигревъ. Приключението съ свинетѣ разсмѣ всички.

(Следва)